

## Karakterek motivációi



*Rat666*

*Legyetek szívesek arról írni, hogy Ti milyen jutalmat szoktatok általában adni a JK-nek egy sikeresen megoldott feladat után.*

*Sics*

*Nem értem a kérdést: ki és miért kellene hogy `jutalmat adjon`? Kiknek és miért??*

*Grrr. Például amikor egy nemesnek visszahozzák a fiát a rabszolgavadászok karmai közül. Ekkor a nemes mit adna a kalandozóknak jutalmul?*

A fenti kérdéssel két bajom lesz: egyrészt olyannyira pontatlan volt, hogy arra nem lehet csak elfogadhatatlanul hosszú választ adni, másrészt nem definiáltad, hogy kit/mit értesz a `játszó karakter` fogalom alatt...

Minden esetre az haladás, hogy a feladatot mostanra sikerült elárulnod - bár továbbra is meglehetősen elnagyoltan szóltál csak róla - ám arról még mindig semmit nem szóltál, hogy kinek is ajánlaná fel az általad említett nemes úr ezt a bizonyos jutalmat...

\*\*\*

Mielőtt tovább szórakoztatnám magamat kedveskedő soraimmal...

Amiről kérdezel Rat, azt régebben úgy hívták a szerepjátékkal foglalkozó illetve mesélést tanító kiadványok, hogy `adventuring hook` azaz valamiféle horog, amire ráharap a karakter, és ami

miatt elmegy `kalandozni`. Mostanság jobban szeretnek `motivációt` emlegetni, ami ez esetben meglehetősen hasonló dolgot takar: azt, hogy a karakternek mi a jó franc oka van arra, hogy végrehajtsa valami kockázatos küldetést, belekeveredjen valamibe stb.

Az az igazság, némileg fel is húztam magam a kérdéseden: nem igazán rajongok a `küldetés`-sel induló kalandokért...

Tudniillik: nem csak ilyenek vannak ... sőt tán ezek a legprimitívebbek - azaz a legkevésbé kifinomult motivációs bázison építkezők - mind közül ...

\*\*\*

Egyik, szívemnek egyébként nagyon kedves kalandomban, amit ugyan nem Yneven - és végképp nem M\* rendszerben - meséltem, meglehetősen hasonló szitu állt elő...

Ott a várúr (Oroszlánétkü Borovác gróf emlékeim szerint) azért keresett embereket, mert valakik egy éjjel behatoltak a várába, és megfűjték a család női ágon öröklődő ékszereit tartalmazó kincsesládikót, a várúr hites feleségét és csecsemő fiát ...

A várúr tudta, hogy az eltűnt ládikóban levő nyakláncok, brossok és más apróságok becsült értéke mintegy 800 arany - de mert jelen állapotukban eladhatatlanok, ezért tört aranyként csak mintegy 80-100 aranyra taksálta a holmit...





azaz úgy gondolta, hogy egy orgazda vagy más hasonló figura ennyit adna érte.

Ő háromszáz aranyat tűzött ki a becsületes megtalálónak, vagyis annak, aki a ládikót tartalmával együtt hiánytalanul visszajuttatja neki. Ez nem lett volna rossz ár – és jelentezők is akadtak, akik vállalták, hogy visszaszerzik a kincsüket.

Meg kell jegyezmem, hogy a környék, ahova a rablók – egy barlanglakó humanoid törzs tagjai) visszavonultak, afféle senkiföldje mezsgye - határvidék Snyland tartománynak a Karf királysághoz tartozó része és a Ria-Sur-i Birodalom között... Mai fogalommal élve a hegyvidék demilitarizált övezet – azaz olyan terület, ahová egyik fél sem küld haderőt ... persze a két birodalmat elválasztó több száz kilométer széles sávon, amit több keresztbe futó heglánc szabdal fel és tesz hadseregek számára szinte átjárhatatlanná – amúgy sem lenne ideális terep bármiféle reguláris haderő felvonulására...

A fentieket államközi szerződésben rögzítették – a gróf nem tehetette meg, hogy az amúgy is feszült politikai helyzetben olajat önt a tüzre, és expedíciós haderőt küld a határsávba ... ezért saját hűbérura rúgta volna szét a hátsó felét. (Akivel mellékesen ugyancsak rosszba volt, holmi ifjúkori ballépései miatt – nem véletlenül élt ő ott a peremvidéki kastélyban, félig-meddig száműzetésben, csak az evés örömeinek hódolgatva...)

Lényeg a lényeg a gróf nem küldhetett a rablók után nagyobb létszámú fegyveres erőt. (Pedig egy-két száz munkátlan zsoldos, szerencsevadász, naplopó és más hasonlóan kétes figura biztosan lézengett a közeli városkában...)

Az első csapat, akik megkeresték a grófot és elindultak fel a hegyekbe, mintegy huszonöt főt számlált – prémvadászoknak mondták magukat, de csak a vak nem látta, hogy összeszokott fegyveres társaságról van szó.

Miután a gróf bizonyosságot szerzett arról, hogy odavesztek (szénégetők megtalálták a csapat földi maradványait) – amúgy egy ördögimádó szekta harci különítménye volt ez a társaság... akik nem véletlenül jártak erre: kerestek itt valamit – engedélyezte csak, hogy az időközben a kastély alatti faluban álló fogadóban összeverődött újabb (ezúttal sokkal szedett-vedettebb) kompánia is feljöjjön a várába, és megpróbálkozzon a feladattal.

(A gróf kellően bölcs ember lévén nem akarta, hogy mindenféle gyanús alakokból összeállt félegális fegyveres bandák csellengjenek a birtokán és annak környékén, leginkább egymásra vadászva... ezért egyszerre csak egy csoportnak adott komissziót...)

A második csapat érdekes egyénekből állt: volt köztük jósnő, trubadúr, két-három vagyontalan nemesúr, az Aszkéta, egy hittérítő pap, egy helyi hegyivezető, és a várúr féltucat nélkülözhető lovasa, akik önként jelentkeztek a veszedelmesnek ígérkező feladatra... és még mások, számosan – összesen majd kéttucat ember indult útnak.

(a Néne, elsősorban fejevadász, de mindenki banyának nézi – szó ami szó, rendelkezik némi boszorkányi és mentális képességgel is...)

(Köcsög Milder, az üldözött varázsló – meglopta volt gazdája családját, ezért menekülnie kellett)

(a vándordíák, aki sok minden másnak is ki tudta volna magát adni... egyaránt avatott ismerője a kardnak és a mágiának, az ártó főzeteknek és pár kisebb varázslatnak – egy boszorkány-szekta titkos ügynöke, aki azzal a feladattal érkezett ide, hogy tudja ki, miért tűnt itt el egy elődje – és akinek gazdái egy rivális szekta jelenlétére gyanakodnak itt)

(a feketeruhás vívómester – aki látszólag csak a pénzért és dicsőségért teszi, amit tesz – holott igazából ő is ugyanazok után nyomoz, egy alvilági testvériség megbízásából... akiket megint csak más bízott meg, hogy tudják ki, miféle hatalom ütött errefelé tanyát...)

(a hittérítő pap, aki elhatározta, hogy megtéríti a hegyvidéken lakó gonosz humanoidokat, és leszoktatja őket az emberevés undorító szokásáról is...)

(a lovag, aki lelki vezetőjével, az Aszkétával az oldalán érkezett, s aki immár 19 és fél esztendő, és aki tudja, hogy húsz éves korában rajta is bizonyára beteljesedik majd a családi átok... és akinek egyetlen esélye, hogy ha teljesít egy szent küldetést – akkor hajlandó ugyanis csak segíteni neki az Érsek Úr – s lehetővé tenni számára és lelki vezetője számára, hogy átnézzenek bizonyos egyházi irattárakat, ahol talán rábukkanhatnak a családját sújtó átok gyógymódjára)



(az Aszkéta, – mellékesen a lovag lelki vezetője – akit a parasztok hívtak ide, hogy segítsen rajtuk, s védje meg őket a fosztogató gonosz ellen... -, ő igazából egy titokban működő szekta tagja, egyaránt beavatott ismerője a papi és varázslói mágiának – és egymaga képviseli a társaság mágikus potenciáljának 50%-át...)

(a félelf tolvajlány, aki férjet – esetleg gazdag szeretőt – remélt találni a várúrban... és akit megbízott a várúr, hogy ha élve meglátnák a feleségét, akkor tegye el azt el láb alól... de a saját stricijét mindenképpen tegye el láb alól... hisz a stricinek nem csak sok pénzzel tartozott a várúr, de az sokat – sok terhelőt – is tudott volna róla.)

(és stricije, aki erre a kapcsolata is rávette... és akinek ugyancsak adott a feleségét illető megbízást a várúr – ha minden valószínűség ellenére mégis valamiképp életben találnák a némbert, akkor se volna jó, ha hazajönne... alapon.)

Soroljam?!

Nos, a Néne dolga az volt, hogy vigyázzon az Aszkétára – akár élete árán is. Hogy a várúr megjutalmazza-e a végén, az nem nagyon érdekelte... Viszont jól adta a saját kotyvasztású varázssitalok fogyasztásától félhülye boszorkányt, aki állandóan ott van láb alatt ahol nem kéne, és aki úgy vágta fejbe egy használaton kívüli gereblyével a védenca után koslató Mildert, hogy az rögvest elájult. S utóbb napokig hurcolásztta magával a gereblyét, és töprengett azon, hogy miképp léphetett ő erre úgy rá, hogy a nyele vége pont tarkón csapja. A Néne megbízója a mestere volt, az, akinek képességeit köszönhette, és aki kislány kora óta használta mindenféle ügynöki feladatra. (Amúgy a Néne nem volt öreg – biológiai kora 20-25 év lehetett, a többit az álcázás-álruha rakta rá...)

Az Aszkétát tulajdon szektája küldte ide, még maguk se tudták, hogy miért – valami orákulom miatt így látták jónak. S ha már itt volt, hát nyitva tartotta a szemét, és igyekezett rájönni, hogy mi is lesz a dolga...

A Lovagot az Aszkéta hozta – rokonai kérésére elvállalta ugyanis, hogy pátyolgatja... és csak nem hagyhatta ott, amikor ide szólította a kötelesség.

Köcsög Milder menekült – remélte, hogy itt, a világ végén csak nem keresik... és hogy átjuthat az ugyancsak innen induló hágókon egy másik Karf tartományba ... De ehhez és az új élet kezdéséhez pénz kell szereznie ...

A vándordiak azért volt itt, mert a boszorkányszekta ide küldte – őt az érdekelte, hogy ki tette el láb alól a szekta előző ügynökét, aki egy gyanús utazót követett, egészen idáig – és aki utolsó jelentését a Kék Lámpás-ból, a Borovác-kastély alatti faluban található fogadóból küldte ...

A hittérítő vallási fanatizmusa okán keveredett ide – és mert gyógyító képességei párjukat ritkították – s az Aszkéta egymaga tán nem lett volna elég, a Néne kezére meg épeszű ember nem adta volna magát... - ezért őt is magukkal vitték.

A feketeruhás vívómestert ugyancsak küldték... a neki otthon felajánlott pénz, és szervezeten belüli státusz... ezek motiválták. Ha kap még egy marék aranyat valami bugris vidéki nemes úrtól, nos az nem baj – de nem is igazán érdekelte.

A hegyi vezető, aki igazából rablóvezér, és aki azért tart velük és segíti őket elsősorban párját ritkító helyismeretével, hogy hidegre tegyék végre az ő üzletét ugyancsak rontó konkurenciát ... őt nem küldte senki, magától jött – ő igencsak örült volna a várúrtól várható pénznek, ami számára nem jelentéktelen összeg ...

A magát nemesnek hazudó trubadúr, aki csak azt akarta, hogy legyen tele a hasa... és mikor rádöbbsent, hogy mibe keveredett, már nem nagyon visszakozzhatott... és menni kellett...

A tolvaj-lány és sticije... ők külön világ...

\*\*\*

De térjünk vissza a kérdésedre Rat!

Azt kérdezted, hogy mennyi jutalmat...

Nos, mint a fenti példában látod: mindenkinek megvolt az oka, a motivációja, hogy miért jön ide és miért ügködik erre-fele valamit - egymás dolgairól, céljairól nem tudva, olykor egymással rivalizálva tették ezt.

Ami a várúr által felajánlott jutalmat illeti: ez többségüket nem igazán érdekelte – nem ez motiválta őket!

Többségük a maga ügyében járt, azt tekintette elsődlegesnek – hogy közben megrendszabályoznak

egy humanoid törzset, és igyekeznek kitudni azt, ami igazából érdekli őket – ez természetes volt számukra. Mint ahogy az is, hogy mindeközben rajta tartják a szemüket egymáson – hisz saját problémájukat illetően leginkább egymásra gyanakodhattak...

Hogy ki volt közülük JK és ki NJK? Ez oly mindegy – mindegyikük hiteles polgára a fantazivilágomnak, és mindegyikük jól játszható, élvezetes figura...

Igazából úgy születtek, hogy sorra elkezdtem mesélni a kalandot több partinak – és az előző partik tagjait bemeséltem NJK-ként a következő partik mellé... A végére egész érdekes társaság jött össze.

\*\*\*

Minden esetre: valahogy így kell/lehet motivációs bázist (vagy adventuring hook`-okat) kialakítani az egyes karakterek számára ...

Nem pedig valamiféle felajánlott jutalommal”...

□ megbízó „,

1999.01.01.

Szerző: Sics

Forrás: MAGUS Lista

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk megjelent a LFG.hu oldalon is.